

Schorsing

1. Ontstaan en loop van het geding

Appellante was sinds november 2000 in dienst van verweerster als directeur van de basisschool te, gemeente

Voor hetgeen tussen partijen is voorgevallen van 5 mei 2002 tot en met de zitting van deze Commissie van 6 september 2002 verwijst de Commissie naar haar uitspraak van 20 september 2002 tussen partijen, aan hen beiden uiteraard bekend, bij welke uitspraak het beroep tegen de schorsing d.d. 5 mei 2002 gegrond werd verklaard en het beroep tegen de schorsing d.d. 11 juli 2002 ongegrond. Terwijl het beroep van appellante tegen het besluit van verweerster d.d. 11 juli 2002 tot schorsing van appellante tot 6 augustus 2002 nog hangende was, heeft verweerster bij brief d.d. 2 augustus 2002 aan appellante het voornemen kenbaar gemaakt om bedoelde schorsing te verlengen tot uiterlijk 3 september 2002; appellante werd in de gelegenheid gesteld om zich hiertegen te verweren. Alvorens hiertoe werd overgegaan heeft verweerster zich wederom schriftelijk tot appellante gewend, en wel bij brief van 29 augustus 2002. Hierbij heeft men – klaarblijkelijk onder intrekking van de brief van 3 augustus 2002 voor wat betreft de daarin genoemde einddatum – het voornemen kenbaar gemaakt de schorsing (waarvan de termijn inmiddels op 6 augustus 2002 was geëindigd) nader te verlengen tot 6 november 2002; appellante werd opnieuw in de gelegenheid gesteld zich tegen dit voornemen te verweren. In deze brief werd tevens reeds het voornemen kenbaar gemaakt tot schorsing van appellante op grond van artikel F2.7, lid 2 onder d van de CAO Primair Onderwijs 2002-2004 – verder: de CAO – voor de duur van de procedure tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst met ingang van de datum waarop het verzoek hiertoe zou zijn ingediend bij de kantonrechter.

Hiertegen heeft appellante zich schriftelijk verweerd. Daarop heeft verweerster bij brief van 20 september 2002 aan appellante medegedeeld dat de schorsing d.d. 6 augustus 2002 definitief werd verlengd tot (uiterlijk) 6 november 2002.

Eerste beroep. Nadat nog enige correspondentie was gewisseld, heeft de raadsvrouw van appellante bij brief d.d. 30 oktober 2002, bij de Commissie ingekomen op 31 oktober 2002, beroep aangetekend tegen het hiervoor genoemde besluit van 20 september 2002. Bij brief van 21 november 2002 met bijlagen heeft de raadsvrouw dit beroep nog nader toegelicht.

Bij brief van 31 oktober 2002 heeft verweerster aan appellante medegedeeld dat men op die datum is overgegaan tot indiening van het verzoekschrift tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst met appellante bij de rechtbank te, sector Kanton, en dat in verband daarmee de schorsing van appellante werd gehandhaafd, met ingang van 1 november 2002 op grond van artikel F2.7, lid 2 onder d van de CAO en wel voor de duur van de procedure tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst.

Tweede beroep. Bij brief van 10 december 2002, bij de Commissie ingekomen op 11 december 2002, heeft de raadsvrouw van appellante beroep aangetekend tegen voormeld besluit van 31 oktober 2002, met verzoek aan de Commissie dit beroep gegrond te verklaren en dit besluit te vernietigen, op grond waarvan het bestuur van verweerster appellante op correcte wijze zou dienen te rehabiliteren. Nadien zijn enige schriftelijke stukken aan de Commissie toegezonden. Hiervan dienen in het bijzonder vermeld te worden: het verzoekschrift met bijlagen d.d. 26 februari 2003 van de gemachtigde van verweerster, strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van appellante in haar beroep, subsidiair tot ongegrondverklaring daarvan, de reactie daarop van de zijde van appellante d.d. 27 februari 2003, waarin bij haar standpunt wordt volhard, en de beschikking van de kantonrechter te Roermond van 23 december 2002, waarbij deze de arbeidsovereenkomst tussen partijen ontbindt, tenzij verzoekster – in deze zaak verweerster – uiterlijk op 30 januari 2003 te kennen mocht geven haar verzoek alsnog in te trekken, aan verweerster – in deze zaak appellante – als vergoeding in de zin van artikel 7:685 lid 8 B.W. ten laste van de wederpartij – thans verweerster – toekent een bedrag van € 45.000,- met compensatie van de proceskosten en afwijzing van het meer of anders verzochte. Gebleken is dat verweerster haar verzoek niet heeft ingetrokken en dat de beslissing van de kantonrechter dus tussen partijen definitief geldt; de arbeidsovereenkomst heeft dus inderdaad per 1 februari 2003 een einde genomen.

Ter zitting van de Commissie van 6 maart 2003 te Eindhoven heeft de mondelinge behandeling van beide beroepen plaatsgevonden. Appellante is hier verschenen met haar raadsvrouw, terwijl voor verweerster alleen zijn verschenen de heren en, respectievelijk algemeen directeur en adjunct-algemeen directeur. Partijen hebben hun standpunten toegelicht.

Alle schriftelijke stukken, die welke hiervóór niet met name zijn genoemd, moeten als hier ingelast worden beschouwd.

2. Motivering

De beide beroepen zijn tijdig ingesteld; appellante kan hierin dus worden ontvangen. Verweerster heeft weliswaar aangevoerd dat, nu het dienstverband van appellante per 1 februari 2003 is geëindigd en de schorsingsbesluiten zijn uitgewerkt, appellante geen belang meer heeft bij haar beroepen en om die reden daarin niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, doch de Commissie is van oordeel –zoals ook reeds in de uitspraak van 20 september 2002 is overwogen – dat appellante wel degelijk nog steeds belang heeft bij een uitspraak over de al dan niet gegrondheid van de door haar ingestelde beroepen.

Ter zitting is duidelijk geworden dat het petitum van het tweede beroepschrift niet aldus moet worden begrepen dat daarin afzonderlijk en expliciet om rehabilitatie van appellante werd verzocht, zodat op dit punt niet behoeft te worden beslist. Overigens zou een eventueel besluit hieromtrent van verweerster niet een zodanig besluit zijn als waartegen de geldende CAO beroep openstelt. Voorts zou van rehabilitatie als bedoeld bij artikel F2.7 lid 4 van de CAO slechts sprake kunnen zijn indien geen redenen aanwezig waren welke de schorsing konden dragen, welk geval – blijkens hetgeen hierna zal worden overwogen – zich hier niet voordoet.

Appellante heeft er in het kader van deze zaak bezwaar tegen gemaakt dat zij eerst in een laat stadium de beschikking heeft gekregen over (een afschrift van) het door IMAGO B.V. aan verweerster uitgebracht rapport met betrekking tot deschool te d.d. 11 april 2002. De Commissie is van oordeel dat het gepast zou zijn geweest indien verweerster ervoor had zorg gedragen dat dit rapport tijdig en dus aanzienlijk eerder aan appellante ter beschikking zou zijn gesteld, desgewenst geanonimiseerd, zoals ook thans is geschied. Van de zijde van verweerster is aangevoerd dat dit niet met opzet is nagelaten en dat hier sprake is geweest van een communicatiestoornis. De Commissie is van oordeel dat dit laatste binnen de risicosfeer van verweerster lag, doch dat boos opzet vooralsnog niet aannemelijk is geworden. Nu – mede gelet op de inhoud van het rapport – al evenmin aannemelijk is geworden dat appellante door de verlate kennisneming van het rapport ernstig geschaad zou zijn in haar processuele belang, zal de Commissie aan een en ander geen consequenties verbinden.

De Commissie wil nog opmerken dat de verlenging van de schorsing van appellante d.d. 20 september 2002 uiteraard eerst op die dag kon ingaan, zodat van 6 augustus tot 20 september 2002 – evenals tevoren van 3 juni tot 11 juli 2002, zoals in de uitspraak van 20 september 2002 is overwogen – van een schorsing in juridische zin geen sprake is geweest. Tevens wordt opgemerkt dat het “voornemenbesluit” d.d. 2 augustus 2002, nu daaraan geen verder gevolg is gegeven, juridisch zonder betekenis is.

Het eerste beroep van appellante, tegen het besluit van 20 september 2002, berust naar de Commissie begrijpt met name op de stelling dat, indien verweerster voldoende voortvarend te werk zou zijn gegaan, verlenging van de op 11 juli 2002 opgelegde (verlengde) schorsing onnodig zou zijn geweest, zodat zij door deze verlenging onnodig in haar rechtspositionele belangen zou zijn geschaad.

De Commissie is van oordeel dat verweerster wellicht iets voortvarender had kunnen optreden, doch dat zij niettemin in redelijkheid tot haar in dit beroep bestreden besluit heeft kunnen komen, zodat het beroep in zoverre ongegrond moet worden verklaard. De Commissie slaat hierbij acht op de zeer problematische situatie op school als gerelateerd in de uitspraak van 20 september 2002, op de omstandigheid dat de zomervakantie een belemmerende factor zal hebben gevormd bij de besluitvorming te dezer zake, alsmede op de pogingen van de zijde van verweerster om aan appellante een min of meer gelijkwaardige positie aan te bieden, waarmee uiteraard de nodige tijd was gemoeid. Overigens wil de Commissie ook thans uitdrukkelijk vaststellen dat haar van schuld bij appellante aan eerdergenoemde problematische situatie hoegenaamd niet is gebleken, gelijk ook valt te destilleren uit de beschikking van de kantonrechter te Roermond van 23 december 2002.

Wat betreft het tweede beroep van appellante, gericht tegen haar schorsing d.d. 31 oktober 2002 stelt de Commissie vast dat deze schorsing was gebaseerd op artikel F2.7, lid 2 sub d, van de CAO en dat de schorsing door deze bepaling kon worden gedragen, nu inmiddels de procedure tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst tussen partijen een aanvang had genomen. Verdere voorwaarden voor rechtmatigheid van een schorsing in die situatie stelt deze bepaling van de CAO niet en ook overigens zijn door appellante geen omstandigheden aangevoerd welke het gebruikmaken door verweerster van deze mogelijkheid tot schorsing jegens appellante onredelijk of onbillijk zouden maken.

Ook het beroep tegen deze schorsing d.d. 31 oktober 2002 moet dus ongegrond worden verklaard.

3. Beslissing

De Commissie van Beroep voornoemd,

Recht doende,

Verklaart het beroep van appellante tegen de schorsingen, neergelegd in de brieven van verweerster d.d. 20 september en 31 oktober 2002, ongegrond.

Aldus gedaan te Eindhoven op 20 maart 2003 door mr. Th.H.A.M. van Eupen, voorzitter, mr. drs. W.G.A.M. Veugelers, mr. G.M.J. Prick, C.B.M. Evers en drs. C.P.J. Hoornick, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen als secretaris.